

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXII. ÉVF. 1922 ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Ullői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVATI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

ÚJ ÉLET

AKATHOLIKUS élet középpontja a legméltóságosabb Oltáriszentség. Reá irányul az igazi hívek figyelme, Belőle árad szét minden világosság és élet az emberekbe. Mindenütt attól függ a hitélet foka, hogy mennyire szerepel benne az Eucharistia. Az egyháztörténelem lapjai a tanúság erre. Mint a messiási működés napjaiban a Jézus közlébeférkőzés jelentette az óhajtott új élet kezdetét, minden kor gyermekei az Udvözítő forrásainál keresték az új élet energiáit; az «örök életre szökő» víz mindenkinek lelki ereibe a szent Ostya által jutott el.

Korunk állandóan keresztény megújulás után kiált. Keresztény megújulás pedig nem képzelhető krisztusi új élet nélkül. A mai embernek is a legfőbbesébb Oltáriszentség elé kell térdelnie és az Ő világítása mellett kell megkeresnie az új élet éléséhez azt a régi krisztusi utat, amelyen az igazság érvényesül; azt az utat, amelyen a szentség ház fehérpalástos Lakója járt és amelyen át hív magához mindeneket: «Jöjjetek hozzám mindnyájan» és tudjátok meg, hogy «Én vagyok az út, igazság és élet».

Megújulna az élet, ha sokan volnának a Máriák és Nikodemusok, akik az Eucharistia csendjében fölkeresnék a Mestert, elébe borulva rajta csüngene a tekintetük s magukba szívják a szentségi Jézus tanításából a lelki megújulás irányelveit:

a) *Emancipáljátok magatokat a világ zajos életéből és szeressétek a csendet, mert csak úgy halljátok s érthetitek meg az én beszédemet.* A világ lármáz, aki jobban kiabál, az érvényesül. Az Úr Jézus szilenciumos órák vendége, abban a kis remeteségben szól hozzánk, amelyet a világról való megfélekedésünk s az Ő reá irányított figyelmünk teremt a lelkünk körül.

b) *«Ne ítéljétek, hogy meg ne ítéltessetek.»* Sohase engedjük lelkünkbe a mai kritizáló ragályt, mert míg mások ügyeivel bajlódunk, míg másoknál prókátorkodunk avatatlanul, a magunk háza előtt felgyülemlik a szemét és nem járhat beléje a lelket boldogító vendég s az isteni kegyelem.

c) «Nézd meg az Én életem tükrében lelki arcodat és légy szigorú bírója a saját hibáidnak.» Az Úr Jézus példájához kell mérnünk az életet, ha tudni akarjuk, hogy mennyit ér. Ne a divatos, modern jelszavak, hanem nyolc boldogság fenséges tételei irányítsanak bennünket ítéletünk megalakításában. Ha meredek útnak látszik is ez új távlatok ösvénye, mindig nagy vigasztalásunk, hogy Krisztus megyen előttünk s halljuk az Ő lelkesítő, bátorító igéit: «Bizzatok, én meggyőztem a világot».

d) «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak van örök élete.» A szentáldozás boldog egyesülésében átizzik a lelkünk a krisztusi harcra, akaratumk megneemesül a krisztusi életre és szívünkben ott lesz a kálváriajárás után a föltámadt Krisztus tavaszt teremtő *paxa*: a béke.

Milyen boldogság eucharisztikus szövetségben vagy oltáregyesületben élni! Ezek a társulatok az új élet országai, bennük az Úr Jézus a nap, azért lesz bennük örökös a *pax*, örökös a tavasz.

Dr. Mátrai Gyula.

TAVASZI IMA JÉZUSHOZ.

Járjad át szívemet,
Ó Jézus, járjad át,
S hozd felém a tavasz
Éltető sugarát.

Hadd szálljak, hadd éljek
Magasabb légkörben:
Soha nem hervadó
Tavaszi szép zöldben.

Hadd legyek én ember,
Ki élni akar s tud,
Ki minden viharban
Helytállni megtanult.

Hadd legyek én ember,
Ki érti önmagát.
Járjad át szívemet,
Ó Jézus, járjad át.

Szivónsik Antal.

Kilátás a Golgotáról.

MINDEN rendjén menne a földön, csak ne kellene oly sokat és gyötrelmeset szenvedni. Hiszen alig jut az embernek egy perce is, amelyben bánat, szomorúság, szerencsétlenség, betegség ne érné? — Igy beszél az az ember, aki még nem kapaszkodott föl a Golgotára. Nem tartotta érdemesnek figyelembe venni az Úr Jézus szavát: «aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét!»

Mi is igazán emberek, gyarlók és gyöngék vagyunk. Mikor az Úr Jézus a Táborhegyére vitte föl tanítványait s ott dicsőségében tündökölt előttük, akkor halljuk, hogy mondják: jó nekünk itt lennünk, csináljunk

hajlékokat, maradjunk itt. De a Golgotára nem kíséri az Úr Jézust még apostolainak kis csapatja sem.

Sohase mondta az Úr Jézus, hogy keressük a Táborhegyét, a boldogság-hegyét a földön, de annál többször szólít fel: jöjjetek a Kálváriára, onnan van szép kilátás, mert onnan egyenesen az égbe látunk be!

Mária Magdolna a kereszt tövében.

Valóban, akik az Úr Jézust komolyan követték, akik szerették a szenvedő Krisztust, azok sokat küzdöttek, gyötrődtek, szenvedtek is érte. Azok *megéreztek a szenvedésben az Isten látogatását.* Egy nyelv sem tudja ily szívemarkolóan, megnyugtatóan kimondani azt, hogy a szenvedés Isten látogatása. Kij látogatunk mi, emberek meg? akit szeretünk, akivel szívesen találkozunk. Hogyan lehet hát azt mondani, hogy *akik a jó Isten szeret, azt meglátogatja vagyis szenvedést bocsát rá? Hogyan?*

A Golgotán a vánszorgó Krisztus úgy, amint van véresen, tövis-

koronával, kereszttel a vállán eljön látogatóba hozzánk. Persze mikor forró csókjával illet minket, bizony töviskoronája megszúrja a mi homlokunkat is. Ez fáj. Mikor értünk dobogó szívére ölel, keresztfájának keménysége is ér bennünket. Ez is fáj.

De mondjátok, ha ily kálvária úton találkoztok az édes Jézussal, nem vennétek-e le sebes válláról a nehéz, durva keresztet? Nagy örömmel! No, amikor minket Krisztus meglátogat, akkor egy kis pihenőjére ránk támasztja keresztjét. Mondjátok, el tudnátok-e Tőle futni s engednétek-e Őt a kereszttel elesni? Dehogy tudnók megtenni! Inkább vele megyünk föl, segítjük neki föl a keresztet a Golgotára. Mi keresztények vagyunk, cimerünkben, nevünkben a kereszt. A szent keresztiség szentségében a kereszt menyasszonyai lettünk mindnyájan. Elhagyhatná-e a menyasszony vőlegényét, mikor az esküvőre mennek? Elhagyhatja a kereszt menyasszonya édes vőlegényét, az Úr Krisztust, mikor menyegzőjére megy a Golgotára?!

Ott a Golgotán aztán az Úr Jézus megköti velünk örök frigyét. Holtomig és holtáiglan! kötünk idelent, de örökre kötünk odafönt.

Ne féljünk odanyújtani Krisztusnak kezünket az örök esküvésre. Igaz, hogy az ő keze véres és durva, tompa szeg járja át. Igaz, hogy ez a szeg a mi kezünket is átszúrja, de nem is szakadunk el Krisztustól soha!

Uram, édes vőlegényem, mindenemet odaadtam már neked. No itt a szívem is. Hát az hogyan szenvedhet érted? Az Úr Jézus tudja azt is hogyan lehet a szívünket is szeretetből hozzá csatolni. Jön a lándzsás vitéz. Keményen átdöfi a haldokló Úr Jézus szívét. Hadd haljon meg! — mondja magában. No, édes keresztény testvérem, ha igazán szereted drága vőlegényedet, akkor nem félted testedet, hanem eltakarod Krisztust a katona elől. Persze lándzsája a te szívedet is éri, ez is fáj. Nagyon fáj

De akire az édes Jézus szerető csókját így rányomja, azon rajta marad az arca, mint Veronika kendőjén. Akinek kézfogója Krisztus szeges kezével megtörtént, akinek szívét ugyanaz a lándzsa járta át, amelyik Krisztusét, az a keresztény valóságos keresztény. Az a keresztény biztos úton van. Az az igazi keresztény, aki Krisztusért és Krisztussal szenved és Krisztussal szeretetben él.

Krisztussal együtt fönlenni a Golgotán, tudjátok mi ez? Tudjátok, mit jelent az Úr Jézussal együtt lenni? Mennyországot. Aki az édes Jézussal együtt van a Golgotán, annak élete mennyország itt a földön s biztos bejutás az örök mennyországba. Akinek a szenvedés, a szenvedő Krisztus látogatása; akinek a fájdalom a hozzánk forduló Krisztus támogatása s ölelő csókja, annak nem is fáj annyira a szenvedés.

Ez a Golgota kilátása. Ezért az örömért érdemes fölmenni a Golgo-

tára. Érdemes volna kérni az édes Jézust, pihenjen meg itt velünk, csinálunk szívesen akárhány hajlékot. Ez a hegy nekünk különb, mint a Tábor, az öröm és boldog dicsőség hegye! A táborhegyi öröm után jött a Golgota szenvedéses útja, a Golgota után pedig megpihenünk az örök öröme és boldogság Táborhegyén.

Pulai János.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Az Oltáriszentség fönsége.

A mi áldozatunknak, Krisztus testének fönsége fölülmulja az Ószövetség valamennyi áldozatának tiszteletreméltóságát.

I. Fönséges e szentség és áldozat már a külsőségeit tekintve is: semmi más eledelnek a színe alatt, semmi más eledelnek a formájában nem lehetne oly tisztán, oly szépen, oly előkelően kiszolgálni, illetőleg bemutatni, mint a kenyér és bor színében. Ebben az alakjában távol van tőle sok mindenféle, kevésbé megfelelő körülmény és jelenség, ami az Ószövetség véres áldozatait kísérte. *«Jobb a száraz falat békeességben és örömben, mint az áldozatokkal teli ház civakodásban»* — mondja a Példabeszédek Könyve (24). A mi áldozatunk az a száraz falat a kenyérnek tiszta és előkelő színében.

Fönséges e szentség, mert romlatlan, szüzi virágnak a gyümölcse e szent test. *«Virágaimból díszes és nemes gyümölcs lett — mert — én a szép szeretetnek anyja vagyok»* (Jéz. Sir. 24, 24—25.) — mondja szüz Máriáról az Irás. Mintha azt mondaná: Szeplőtelen szüzességem virága a legnemesebb és legfönségesebb gyümölcsöt termette. Szent Ágoston szerint *«Nemes ez az anya, mert Isten a magzata; nemes ez a magzat, mert szüz az anyja»*. *«Menjete ki (a hitelenség sötétségéből) és lássátok a királyt (Jézus Krisztust) a koronával (szent testével), amellyel megkoronázta őt anyja»* (v. i. dicsőséget kölcsönzött neki azzal, hogy szüz). (Én. én. 3, 11.)

Fönséges e szentség és áldozat ama lelki áhitat édessége folytán, amellyel a keresztyény lelkeket magához vonzza. Cicero szerint u. i. fönséges az, ami a saját erejével képes bennünket magához húzni-vonzani, mint valami benső erővel telt dolog, legfőképen pedig az olyasmi, ami az áhitat édes érzelmét kelti föl bennünk. Az Úr testének szentsége pedig ilyen. *«Joziás emlékezete mint a fűszeres által készített jó illatszer.»* (Jéz. Sir. 49, 1.) Joziás emléke az Údvözítő emléke, ez pedig az oltár áldozata. A fűszeres által van ez készítve, tudniillik az istenségnek

drágalátos tetteiből, hogy a föntségnek és áhitatnak édességes illatával magához vonzza az Anyaszentegyház híveit.

«*Kiöntött olaj a te neved ... utánad futnak keneteid illatára.*» (Én. én. 1, 2—3.) Innét van az, hogy mindazok, kik igazán hisznek az Oltáriszentségben, a kegyelem és áhitat kedvéért gyakran és lángoló szívvel sietnek a szentegyházba e szentség látogatására és imáadására.

II. Fölülmulja e szentség az Öszövetség valamennyi áldozatát méltóságánál fogva is: Krisztusnak tisztaságos teste, szentséges lelke s tökéletes istensége van ott jelen. Jelképezve volt e három a husvéti bárányban, teljessé lett a mi áldozatunkban. «*A bárány fejét lábaival és belső részeivel együtt egyétek meg.*» (Ex. 12, 9.) A bárány feje jelképezi az istenséget, a belső részei a lelket, a lábak a testet. Ime, Krisztusban ott van mind a három: az istenség, a lélek, a test. Ezért köszöntjük Őt így: Üdvözlégy, világ üdve, tökéletes istenség, valóságos ember. Ebből a szempontból e nagy méltóságú szentség és áldozat a többi áldozatok fölött hármassal elsőbbséggel bír. Kedves az Isten előtt, mert a legbűntelenebb lélek van ott jelen. «*Tetszeni fog az Úrnak Juda áldozata*» (Mal. 3, 4.), vagyis Krisztusé, az igaz királyé, kinek föláldozott testében az Atyaisten örömet, tetszését találta, mert Krisztus e testben alázza meg magát a legmélyeségesebben — egészen a halálig, hogy engedelmeskedjék Atyjának, hogy legyőzze az ördögöt és hogy megváltsa az emberi nemet. «*Az igaznak áldozata kedves és jóillatú a Föntségnek színe előtt.*» (Jéz. Sir. 30.)

Tisztelik e szentséget az angyalok. «*Ahol a test vagyon, oda gyűlnek a sasok is.*» (Mát. 24, 28.) Nagy szent Leo pápa szerint: «Azok a sasok az Úr teste körül, akik lelki szárnyakkal röpködik azt körül, t. i. a szent Angyalok, a tiszta lelkek, a tisztaságot kedvelők, az Úr tiszta testét tisztelők és a jelenlevő hívek, kik előtte állnak». Nagy szent Gergely szerint: «Melyik hívő kételkedhetne afölött, hogy ezen áldozat bemutatásakor megnyílik az ég, hogy e misztériumnál ott vannak az angyali karok, hogy benne és általa az ég és a föld egyesül».

Az embereknek pedig imádniuk kell e szentséget. «*Hódoljatok neki számolya előtt.*» (Zsolt. 95.) «*A föld az én lábam számolya.*» (Iz. 66, 1.) A föld, mint Isten lábainak számolya, Krisztus testét jelenti, mely eredetében e földről való. És nekünk ezt imádnunk kell, mert szent, mert Istennel egyesült. Szent Ágoston szerint: «Tudnunk kell, hogy semmi istentelenség sincs abban, ha Krisztusban a földet, azaz a testet imádjuk.» Aki ugyanis itt ebben az esetben a földet imádjá, nem a földet nézi, hanem inkább azt, akinek a számolya; ezért imádjá ezt. Ugyancsak szent Ágoston szerint: «Az eretnekek beszélnek így: mi az, hogy azt a testet, amely tagadhatatlanul teremtmény, az istenséggel együtt imádo-

és nem kevésbé szolgálsz neki, mint az istenségnek? Igenis, imádom az Úr testét, az ő tökéletes emberségét, és pedig azért, mert az istenség magára vette azt és az istenséggel egy személyben egyesült. Ha az emberséget elválasztod az istenségtől, sem nem hiszek neki, sem nem szolgálok; miként ha valaki a királyi bibort vagy koronát félredobva találja, sohasem fog az előtt tisztelni. De ha a király magára veszi, a halál veszélyének teszi ki magát, ha valaki még akkor sem tiszteli azt a királlyal együtt. Így aki Krisztusban is az emberséget — nem magában, pusztán mint emberséget, hanem amennyiben az istenséggel egyesülve van — vagyis Istennek egyszülött Fiát, mint valóságos Istent és valóságos embert vonakodik imádni, örök halállal hal meg. Sándor pápa szerint «nincs nagyobb áldozat, mint Krisztus teste és vére».

III. Fölülmulja ez az áldozat valamennyit erejére, eredményére nézve. Gyümölcseit élvezik e földön, a tisztítóhelyen és a mennyországban.

Itt a földön irtja a bűnöket. *«Ha bárki oktalanul vétkezik, mutasson be az Úrnak egy hibánélküli bárányt»* (Lev. 4.) — azaz mutassa be áldozatul Krisztust. Óróa énekli az Egyház: «Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit...» Szent Gergely szerint: «Azért adta nekünk az Úr az üdvösségnek e szentségét, hogy — mivel mindennap vétkezünk, Ő pedig már többé meg nem halhat értünk — e szentség által nyerjük el bűneink bocsánatát».

A tisztítóhelyen könnyít a büntetés súlyán: *«Adtam nektek vért, hogy az oltáron engesztelések legyenek lelketekért; e vér legyen a lélek engesztelése».* (Lev. 27.) Krisztus teste és vére is megfelelően mutatattik be áldozatul a megholtak lelkéért, hogy bűnhődésük hátralevő részétől megszabaduljanak. Szent Ágoston szerint: «Az imádság, az alamizna és az oltár áldozata révén kétségkívül megkönnyebbülnek az elhunytak lelkei és az Úr irgalmasabban bánik velük, mint ahogyan életükben bűneikkel megérdemelték».

A mennyországban nagy örömet okoz. *«Ami megmaradt az áldozatból, egyétek meg igen tiszta helyen ti és fiaid és leányaid veled.»* (Lev. 10, 14.) Ez áldozati maradvány, mely az állatnak rendesen a legjobb és legizletesebb része szokott lenni, Krisztus testének édességét jelenti; ezt is igen tiszta helyen költik el és élvezete gyönyörködteti az égben a boldogokat, akik örvendeznek és vigadoznak ezen áldozat fölött, minthogy látják, hogy nekünk ez üdvösségünk és részesedésünk az isteni jószágban. Vagy másképp értelmezve: a legtisztább helyen költetik el ezen áldozati maradvány — annyit jelent ez, hogy a boldogok a mennyben az Úr testének édességét közvetlenül, színről-színre látva élvezik, amivel mi itt eltakarva, szentségileg táplálkozunk. *«A győzedelmesnek elrejtett mannát adok»* (Titk. Jel. 2, 17.), azaz önmagam, aki az élet kenyere

vagyok. Ez a manna, jóllehet itt és most elrejtve marad, egykor majd nyilvánvalóvá lesz, minden kellemes ízt magában rejtven. Ezért imádkozik így az Egyház a szentmisében: «Uram, tegye bennünk teljessé e szentség azt, amit tartalmaz; hogy azt, ami a színek révén a miénk, a valóságban is megkapjuk», v. i. Krisztus testének színről-színre való látását élvezhessük úgy, amint ígérve van: «*Aki engem szeret, Atyám is szereti őt, aki a mennyeekben van*». Az Úrnak eme látásával a miénk lesz minden jónak a tökéletes élvezete. *Örömmel tölt el majd színed látása és megelégtülök, mikor meg fog jelenni a te dicsőséged.*» (Zsolt. 16, 15.)

Fordította: Eöri János.

Feltámadt!

PEDIG MEGHALT, borzalmas haláltusa után halt meg pénteken. Hiába akarta halálát tetszhalálnak minősíteni a XVIII. század hitetlensége: maga a természet tett akkor borzadva tanúságot haláláról, úgy hogy Athénben látva e jeleket Dénes, az Areopág tudós tagja is felkiáltott: Vagy a világ török össze, vagy a világ Alkotója haldoklik! Utóbbi volt igaz. A Kálvárián ég és föld között függve a gyalázat fáján iszonyúan vivódott a halállal a világ megváltója. Három órai kínlódás után kilehelte szentséges lelkét. Aztán eltemették. Sziklasírba helyezték. Nagy követ hengerítettek eléje s lepecsételték azt a zsinagóga pecsétjével. Római katonasírséget is állítottak a sírhoz. A halottól félték s akit eltemettek, az rettegéssel töltötte el őket. Mintha érezték volna, hogy az élő és éltető életet nem lehet megölni és az igazságot nem lehet eltemetni. Pedig Jézus annak vallotta magát. «*Én vagyok az út, — mondotta — az igazság és az élet.*» (Jn. 14, 6.) Nem is merték, de hiába is vésték volna sírjára az «örök nyugalmat». Hisz már Izaiás tudta, hogy «*az ő sírja dicsőséges lesz*». (Iz. 11, 10.) S nem egyszer olvasták Ozeásban a feltámadt Messiás diadalmi énekét: *Halálotd leszek, ó halál! Fullánkod leszek, ó pokol!* (Oz. 13, 14.) Harmadnapra valóban feltámadt a halott s a sötét sírből a dicsőségnek fényárban úszó temploma lett, melyben angyalok hirdetik a feltámadást. Megmozdult a halálban megmerevedett szent test s megszólaltak újból a Golgotán elnémult ajkak. Eltűntek mind a sebek róla, csak kezén, lábán és oldalán tündöklök őt piros rubin, a minket megváltó isteni szeretetnek imádandó stigmái. A haláltusában megtört szeme ismét fénylik s ajkairól, melyekről pénteken elröpült meggyötört lelke, most a feltámadási örömmel allelujás himnusza hangzik: *Bizzatok — ez az ő éneke, — én meggyőztem a világot.*» (Jn. 16, 33.)

Nemzetünket is keresztre feszítették a drága áron szerzett győzelemben tobzódó ellenségeink. Minden oldalról jöttek a sírásók, galád szomszédaink, hogy megássák a sírt, melybe egy ezeréves nemzetet akarnak eltemetni. De mi élni akarunk! Az élniakarás őserejű ösztöne bizserog ereinkben és a lélek mélységeiből fakadó forró ima tör ki ajkainkon, milliók sikolya az élet és igazság Urához: Hiszünk édes hazánk feltámadásában!

Ámde ez a mi imánk feltámadásunkért üres beszéd, ha nem támogatjuk életünkkel. Nemzetünk akkor fog feltámadni, ha mi támadunk fel krisztusi életre. Őseink buzgósága az Úr Jézus Krisztus szolgálatában, melyről egy ezredév tiszteletreméltó alkotásai tanuskodnak, siralmasan megfogyatkozott. A háború furiái nemcsak kőből épült templomokat döntöttek romba, hanem a krisztusi hit és imádás ama szellemi templomait is, melyek a lelkek világában állottak. A háború véres hullámai nemcsak testi, hanem lelki életet is öltek meg, nemcsak kőből épült, hanem a lelkekben álló családi tűzhelyeket is sodortak tovább. Nekünk előbb ezeket a pusztításokat kell eltüntetnünk, előbb magunknak lélekben kiépülnünk és csak azután láthatunk hozzá nemzeti nagylétünk templomának újjáépítéséhez. Vissza kell térnünk Jézus Krisztushoz, az élet és feltámadás Urához alázatos hitben és tiszta erkölcsben, akkor fel fog támadni nemzetünk is.

Az Oltáregyesületnek ép ez a programja: visszatérni, ha elszaktunk volna és oly bensőleg összeforralni Jézus Krisztussal a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy soha el ne szakadjunk többé tőle. Ezt a lelki összeforrást eszközi a gyakori gyónás és szentáldozás, valamint a buzgó imádás az ígért órában. Tagjai mindenekelőtt önmagukban iparkodnak Krisztus országát kiépíteni, hogy azután példájukkal és buzgóságukkal azt másokban is kiépítsék. Hittel és szeretettel akarnak töltözni az oltár zsámolyánál, hogy annak világosságával és ennek melegével menjenek az emberek közé, abba a kicsi körbe, melybe élethivatásuknál fogva állanak s egész életmódunkkal meggyőzzék embertársait, mily szép, mily jó Istennek élni, Istennek szolgálni. Az imádási órákban hódolnak és engesztelnek, hálát mondanak és újból kérnek áldást, kegyelmet az életmunkára. Ó, ha mind így szeretnék a köztünk lakó isteni Szeretetet! Ha mindazokban, akik katolikusoknak vallják magukat, így valósulna meg a Krisztusi tökéletesség! Hosszú viták folynak a parlamentben s az élet fórumán arról, hogy miként lehetne ezt a szerencsétlen országot talpraállítani. Beszélnek többtermelésről — pedig több hitre van elsősorban szükség! Beszélnek valutajavításról — pedig erkölcsünket kell megjavítanunk, hogy többet nyomjunk az Isten mérlegén, mert most — pelyva vagyunk! Beszélnek népszövetségről, jóbará-

tok szerzéséről — pedig főtörekvésünk az kell hogy legyen, hogy hűséges szövetségesei legyünk Krisztusnak s az ő egyházának! Az Oltár-egyesület ezeket akarja! Mikor pedig buzgóan teljesítjük oltár-egyleti kötelességeinket, szegény hazánk újjáépítésén is dolgozunk. Toborozzunk minél több buzgó munkást ehhez a krisztusi s egyúttal nemzeti munkához. Akkor hova-hamar teljesedik nagy reményünk, mellyel várjuk édes hazánk feltámadását!

Dr. Babura László.

A szentségi Jézus modern intelmei.

AZ ÚR JÉZUSHOZ menni mindig ugyanaz marad, amint szent Péter apostol jellemezte: hová menjünk Uram, hiszen az élet igéi nálad vannak? Nála vannak az élet igéi: az élet erői, sőt maga az élet. Belőle táplálkozik, mélyül és lendül a hit, remény és szeretet, a lelki és vallási életnek ez a három alaptartó pillérje, melyekből a gyakorlati életnek minden krisztusi követelménye sarjadzik. Csak meg kell őket látnod. Akár imádod a szentségi Jézust, akár pedig magadhoz öleled a szentáldozásban, mindkét alkalommal meghallod a modern életnek, a mi mai életünknek nyomorára a gyógyító írt. Mit mond?

1. *Testvériség.* Nem az a forradalmi testvériség, mely egyiket megöleli, de a másiknak tört dőf a szívébe; ez csak diszkreditálta ezt a gyönyörű erkölcsi fogalmat. Krisztus testvérisége, mely őt az emberek közé hozta és a tabernakulum lakójává tette, a «Mindenkinek mindene» elve. Krisztus mint ember minden emberben tükörképét látta, akár a gazdag Simon farizeus, akár a bűnbánó Magdolna, a vámos Máté, a Bethesda-tó tehetetlen nyomorultja állott előtte. S mint önmagának tükörképét szerette, jót tett vele, odaadta magát neki. Krisztus az emberiséget, mely a pogány korban folytonos gyűlöletben irtotta egymást, egy családdá olvasztotta össze. Ez a keresztény gondolat és tan a Megváltónak egyik legnagyobb alkotása. A kereszténység elsőrangú feladata ezt megvalósítani. Kétségkívül nagy nehézségek támadtak abban, hogy a kereszténység felekezetekre darabolta magát. De így is legalább annyit kell tenni, hogy a gondolatot belülről kifelé építsük fel, vagyis a katolicizmusban megvalósított testvériséget vigyük át a keresztény felekezeteken keresztül az emberiség összességére. De hol van ma a katolicizmus keretén belül a testvériség? Az önzés annyira kiette a keresztény lelket, hogy nem tud örülni felebarátja javán, hanem kárán, sőt olyan perverz formában is mutatkozik ez a lelki sárgaság, hogy egy közös keresztény akcióban a keresztény inkább a másik táborba megy, mondjuk egy szövetségi moz-

galomban inkább a zsidóhoz megy vásárolni, nehogy keresztény szomszédja előnyhöz, nyereséghez jusson. Ez a befelé való összetartás nem sérti Krisztus egyetemes szeretetét, mert nem támadó erő, hanem építő, fejlődő, önszegélyező, mely így megerősödve keresztény fénysugarakat tud falain túlra is szórni. Míg a nagy nyugati államokban szorgalmasan fonják a katolikus szolidaritás és összesegítés szálait, addig nálunk még mindig tétlenség terpeszkedik, vagy pláne egyenletlenség dül mindenfelé. Elég volt már abból, hogy ajkunkon hordjuk a keresztény jelszavakat és ideákat; ideje, hogy hozzákezdjünk a megvalósításhoz.

2. *Puritánság.* Igénytelenség szeretete Bethlehem, Názáreth, a kenyér szerény színe, Jézus jellemének s életének egyszerűsége erre tanítanak bennünket. A mai társadalomnak nemcsak az a baja, hogy óriásiak a szélsőségek: rengeteg gazdag osztály mellett ott a nélkülözők és szegények tábora, hanem a bajt növeli az, hogy a gazdag teljesen a vagyonra veti magát s annak kiélvezésére gondol egyedül. Az evangéliumi dús-gazdag támad fel a modern gazdagokban, kik fényűző pazarlásban és dőzsölésben töltik napjaikat és nem látják a kapujukban didergő és éhező Lázárokat. Nem csoda, ha időnkint megmozdul a tömeg és bezúzza a kávéházak és grandhotelek tükörtábláit, ahonnét a modern szívtelen Prasserek gondtalanul eregetik szivarfüstjüket az ablak alatt féllábbal kolduló hadirokkant feje fölött. De ne hidd, hogy ez az önző pazarló szívtelenség csak a nagyvárosi etablissementben található. Ott láthatod falun is, parasztgunyában, a korcsmáros képében vagy a tisztes ipar képviselőjében és adja Isten, hogy a parókián be ne fészkelje magát. A puritánság még nem áldozatos szeretet, de feltétele.

3. *Áldozatkészség.* Amit Krisztus tesz — pedig isteni gazdagságát tárja elénk — azt nem önmagáért teszi. Nála nincsen egoizmus, hanem csak izzó altruizmus. A köznek használni, a nagy gondolatot szolgálni; egy szent ügyet előmozdítani, ez a kereszténység. Keresztelő Szent János, az Úr előhírnöke mondotta Jézusról: neki növekedni kell, nekem pedig kisebbednem. Igen, mert Krisztus nagysága feküdt egyedül szíven. De a mai emberek önmagukat keresik, önzők, stréberek, karrier-emberek. A szent elveket csak lépcsőfoknak használják, hogy magasabbra jussanak. Krisztus áldozatkészségből hagyta oda mennyei boldogságát, amikor a földre szállott, az oltáriszentségben pedig öröklámpája az áldozatos, mindenét odaadó, mindenről lemondó önzetlen szeretetnek. Hát tanuljunk tőle, utánozzuk őt! Az Oltáriszentség néma csendjébe kell vinni az embereket, hogy meghallják a szentség szemrehányó intelmét és ha elbódult lelkük nem hallja a Megváltót, mondjuk mi nekik. De meg kell változnunk, keresztényebbekké, illetve keresztényekké kell válnunk, ha fajunkat, javainkat, erkölcsünket, hitünket meg akarjuk menteni.

Szaniszlónak és szent Antonininek. Ezen ifjak színről-színre látták Őt valamint szent Alacoque Margit is látta egyszer az isteni gyermeket imakönyve fölött, mialatt az officiumot énekelte. Livio is szeretett volna a boldogságban részesülni — miért is ne?... Azt mondtam neki, hogy az édes Üdvözítő ritkán adja meg a kegyelmet, de talán, ha nagyon szépen kéri s ha komolyan iparkodik megjavulni, ő is részesülhet benne. Azonnal neki látott és elmondta kérését:

«Édes Jézus, hadd lássalak!»

Talán meghallgatta az Úr!... Pár nappal Lajos *első áldozása* után, Livio beszélgetés közben, mintha csak a világ legtermészetesebb dolgát említené, elmesélte nekem, hogy néhány perccel, mielőtt Lajos az áldozati korláthoz lépett volna, az Úr Jézust látta az oltáron.

Ezen naptól kezdve minden gondolata a szentáldozás körül forgott: semmi másra nem gondolt, egyetlen kívánsága ez volt. «Várj még», — mondtuk neki. «Kicsiny vagy még ahhoz. Majd jövőre!»

Egy alkalommal a Jézus-társaságbeli Aprea főtisztelendő atya mondtott nálunk szentmisét, ki Liviót különösen szerette és megerősítette kívánságában. A gyermek restelve a nagyok örökös ellenvetését: «Kicsiny vagy még és nem elég jó» — csak lehajtott fővel hallgatott.

— Tudod mit, Livietto? — mondá Aprea atya, — ha Pater Paoli (Livio lelkiatyja) nem teljesíti óhajodat, úgy én foglak megáldoztatni. Livio örömtől magán kívül futott a gyóntatója elé:

— Képzeld csak! Aprea atya megáldoztatna, tepedig mindig ellenkezel!

— Nos, — szólt Paoli atya — mikor akarnál hát áldozni?

— Holnap.

— Az nem lehetséges. De ha jól elkészülsz a katekizmussal s ha nagyon jól viselkedel, úgy karácsonyra megáldoztatlak.

Karácsonyra! Ez csak félig elégítette ki Liviót. A tanulásnak azonban nekilátott s vasszorgalommal böngészte a katekizmust, közben ezer kérdést intézve hozzánk, mert mindent meg akart érteni.

Égi vágyát és reményét így közölte Jézussal:

«Édes Jézuskám! Tudod, hogy már tanulom a katekizmust? Nem-sokára áldozhatom majd! Tudod, jól tanulom a katekizmust? Mamával tanulom. Ma is azt tanultam. *Liviód.*»

Ájtatossága angyalivá vált. Jézus utáni vágya minden egyebet elfeledtetett vele, már játszani sem tudott úgy, mint azelőtt. Szórakozott benyomást tett és szemeiben meghatóan mély, meleg, érzés tükröződött. Este nehezen aludt el. Nappal komoly volt és példásan viselkedett. A szent Szívnek szent Margit Máriának tett kinyilatkoztatásairól hallva, maga is megírta — a maga eszejárása szerint — «igéreteit» az Úr Jézusnak.

Egy este, midőn már ágyacskájában pihent, jó éjt kívántam neki.

Ez volt a vallomások órája. «Nézd csak, mama, — mondta ieljes nyugalommal, mialatt föléje hajoltam — nézd! a Jézuska áll itt köztünk!»

Nem faggattam tovább, csak megsimogattam és gyengéden megsókoltam.

Néhány nappal később, nyílt egyszerűséggel és szokott nyugalomával, azt mesélte nekem, hogy a szentséges Szívet látta szobájában. «Olyan volt, mint felajánlási képünk, csak sokkal, sokkal nagyobb.»

Ismét más alkalommal elbeszélte, hogy szobája tele volt kis angyalokkal: — «icicicikék voltak, mama és hófehérek — úgy jöttek-mentek a szobában!»

Máskor két nagy angyalról beszélt: «az egyik fehér volt s kezében ostyát tartott — a másik piros volt s kelyhet tartott.

Én elbeszéléseit némán hallgattam, nem akarva őt sem hitében megerősíteni, sem látomásaitól elriasztani.¹

Ezalatt Livietto példás jó gyermekké fejlődött: minden kis áldozatra kész volt s mindig szelid és engedelmes. Imáit megható bensőséggel mondta el és testvéreivel szemben nem volt többé akaratos, önfejű. Játék közben sokszor észrevétlenül elosont, kápolnánkban elmondott egy imádságot, aztán szó nélkül ismét megjelent közöttük. Egyszer követtem őt: az oltár előtt összekulcsolt kezekkel térdelt.

Két kis doboza volt: egyik a jócselekedeteké, másik a rosszaké. Ezen dobozok egyikébe minden este egy-egy babszemet tett, aznapi viselkedésének megfelelően. Nekem kellett megítélnem, vajjon helyesen hullatta-e a babszemet. A nap minden percében csak azon iparkodott, hogy a «jó» babszemet ne veszélyeztesse, mert ettől tettük függővé első áldozásának időpontját.

Tanácsomra megkérte lelkiatyját, hogy ezen szent cselekményt engedélyezze szent Ignác napjára és kivánságunk teljesült: Livio első szentáldozása július 31-ére, Jézus-társasága szent alapítójának ünnepére lett kitűzve, jóllehet a fiúcska még csak ötéves és nyolchónapos volt.

Livietto rögtön megírta a jó hírt:

«Édes Jézuskám! 31-én lesz első szentáldozásom. Ma katekizmust tanulok. Kérlek, vess véget a háborúnak! Elmondtam a békéért való imádságot. Első áldozásom napján megint irok majd neked. Jézuskám, tudod, két dobozom van: a jó és a rossz. A jóban 27 babszem van már, a rosszban egy sincs. Én is megírtam neked ígéreteimet, mert te ígéreteket tettél annak a szentnek.² Ma rosszul tanultam olaszul. *Liviód.*»

¹ Mi ezen jelenéseket egyszerűen leírjuk — mint Livietto képéhez tartozó másokat — anélkül, hogy valódiságukat megvitátnók.

² Sz. Alacoque Margit Mária.

(Folyt. köv.)